

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Biedrība „Latvijas Informācijas un komunikācijas tehnoloģijas asociācija”

Druga strona postępowania: Valsts ieņēmumu dienests

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że organizację o charakterze niezarobkowym, której przedmiotem działalności jest realizacja programów pomocy państwa finansowanych z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, należy uznać za podatnika wykonującego działalność gospodarczą?
- 2) Czy art. 28 dyrektywy Rady 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że stowarzyszenie, które w praktyce nie świadczy usług szkoleniowych, należy jednak traktować jako usługodawcę, w przypadku gdy usługi te zostały nabyte od innego podmiotu gospodarczego w celu umożliwienia realizacji projektu pomocy państwa finansowanego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego?
- 3) W sytuacji, gdy usługodawca otrzymuje od usługobiorcy jedynie częściowe świadczenie wzajemne w tytułu świadczonej usługi (30 %), a pozostała wartość usługi jest rozliczana w formie wypłaty pomocy z Europejskiego Funduszu Wsparcia Regionalnego, czy zgodnie z art. 73 dyrektywy Rady 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej świadczeniem wzajemnym podlegającym opodatkowaniu jest całkowita kwota, którą usługodawca otrzymuje zarówno od usługobiorcy, jak i od osoby trzeciej w formie wypłaty pomocy?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Groß-Gerau
(Niemcy) w dniu 23 lutego 2023 r. – PU/SmartSport Reisen GmbH**

(Sprawa C-108/23, SmartSport Reisen)

(2023/C 173/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Groß-Gerau

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: PU

Strona pozwana: SmartSport Reisen GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 18 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że reguluje on nie tylko jurysdykcję międzynarodową, lecz zawiera również normę dotyczącą właściwości miejscowej sądów krajowych w sprawach z zakresu umów o podróż, która to norma wiąże sąd, przed którym wytoczono powództwo, jeżeli zarówno konsument jako podróżny, jak i jego kontrahent jako organizator podróży mają miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym samym państwie członkowskim, a miejsce przeznaczenia podróży nie znajduje się w owym państwie członkowskim, lecz za granicą, w związku z czym konsument, niezależnie od krajowych przepisów, może dochodzić od organizatora podróży praw wynikających z umowy przed sądem swojego miejsca zamieszkania?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 351, s. 1.